

DÁMA V NESNÁZÍCH

SHANNON
DRAKE

DÁMA V NESNÁZÍCH

SHANNON
DRAKE

2012

Copyright © 1992 by Heather Graham Pozzessere

Translation © 2001 by Viktorie Košnarová

Cover design © 1999 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu DAMSEL IN DISTRESS,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 1992,

přeložila Viktorie Košnarová

Odpovědná redaktorka: Jana Šafaříková

Korektura: Dagmar Kočí, Michaela Lednická

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,

v červenci 2012

ISBN 978-80-7303-801-4

Prolog

LEGENDY

LES

Léto 1180

Za vlády krále Jindřicha II.

Les bezmezně milovala. Bylo tam krásně. Nikde jinde se jí svět nejevil v tak nádherných barvách. Tmavě hnědá až černá půda, jasně zelená tráva, světlejší křoviny a temná, tajemná zeleň stromů, které stínily slunce a vytvářely osobité a zázračné prostředí. Na mýtinách mohla pozorovat nebe – někdy jako modrý záblesk prozářený sluncem, jindy zahalené bouřkovými mračny. Les milovala i ve dnech, kdy divoká vichřice ohýbala stromy a vyla a skučela ve větvích.

Jindy se mezi kmeny plížila mlha a činila les ještě tajemnějším.

Tuto lásku zdělila po svém urozeném otci, věrném královském vazalovi, který ji tam vodil, kdykoli ho povinnosti nevázaly u dvora.

Napřed netušila, že tam může chodit, protože je privilegované dítě. Věděla jen, že má skvělého tatínka. Měl oči zelené jako moře, platinově světlé vlasy a vysokou postavu. Byl zkrátka úžasný. Král si to myslel taky, a proto ho k sobě často povolával. Když se však tatínek vrátil domů, vodil ji do tohoto královského lesa.

Dneska jela na koni – ne na poníkovi, ale na velké klisně. Otec jí to dovolil, protože se z ní stala výborná jezdyně. Byl to zvláštní

den a podle toho jí také oblékli a učesali. Vlasy jí stočili do vrkočů po stranách hlavy a oblékli jí sytě zelenou spodní košili s dlouhými cípatými rukávci a slonovinovou svrchní tuniku s temně zelenou podšívkou.

Na zádech jí visel toulec s šípy a přes rameno si přehodila luk. Nikdy by se tatínkovi nepřiznala, že tak krásné zvíře, jako je jelen, nechce zastřelit, protože byla šťastná, že s ním může jet na lov. A také dobře věděla, že by i tak krásné zvíře jako jelen pomohlo nakrmit jejich domácnost v nadcházejícím dlouhém zimním čase.

Ach, jak krásně ten den začínal! Nejeli s nimi žádní další baroni, jen její bratránek Malý Rob a dva otcovi panoši, kteří později dopraví úlovek na hrad. Robovi bylo třináct, byl o pět let starší než ona, ale ještě pořád jí rád škádlil. Se smíchem se jí ukláněl a nazýval ji lady Zelené rukávce. Řekla mu, že se chová jako rarach, ale nepřestal. Stejně jí to moc nevadilo. Dovedla mu ostře odpovídat a před sebou viděla otce, který se po nich co chvíli s úsměvem otočil. Takhle se jim jelena dostat nepodaří, ale tatínkovi to zřejmě nevadilo. Měli před sebou celý den a v lese bylo krásně. Panoval tam příjemný chládek. Ptáci cvrlikali a prozpěvovali a nad zeleným baldachýnem zářilo slunce.

Zmocnila se jí předtucha, že se něco přihodí. Měla pocit, že k ní promlouvají lesní božstva jako ke své vládkyni.

To by bylo nádherné, fantastické, okouzující...

Ona však pocítila strach. Prudký a děsivý. Mělo se stát něco hrozného. Nechtěla jet dál do lesa.

Než však stačila vykřiknout a varovat ostatní, stala se svědkem strašné scény.

Ukázalo se, že v lese nejsou sami. Narazili na trojici šlechticů na velkých, dobře ošetřovaných koních. Pánové byli honosně oděni a před chladem je chránily kožešinou podšité pláště. Jejich oří byli rovněž skvostně vystrojeni a na podsedlových pokrývkách nesli barvy svého pána – žlutou a temně modrou.

Doprovázel je houfec poněkud skromněji oděných rytířů.

Všichni se shromáždili kolem stromu, pod ním skomírala laň s šípem v hrudi.

Šlo o dobrý zásah a zvíře se nebude dlouho trápit.

Dívce sice bylo toho krásného stvoření líto, ale vyděsili ji šlechtici, kteří obklopovali umírající laň a dva muže, jež stáli u ní.

Ti rozhodně nepatřili mezi urozené pány, měli na sobě hrubě tkané haleny a jeden dokonce ani nevlastnil kalhoty, které by mu trochu ohřály kostnaté nohy. Jejich umazané obličejy svědčily o tom, že spí ve špíně a co nejbliž vlašnému popelu z ohně, a dlouhé hnědé vlasy zase o skutečnosti, že jsou to Sasové. Starší muž byl vousatý, mladšímu vousy sotva rašily.

Byli k smrti vyděšení.

„Co se to tu děje? O co jde?“ začal se vyptávat její tatínek.

Ještě než k nim dojel, zablýskla se lovecká sekyrka.

A zazněl výkřik. Smrtelně bolestný výkřik.

Kruh jezdců se trochu rozestoupil, takže zahlédla, jak mladší muž zvedá pahýl paže a druhou rukou krvácející dlaň, která zůstala ležet na skále.

„Buď rád, že jsem byl dnes milosrdný,“ řekl pán na tom nejvyšnořenějším koni. „Ale ty,“ otočil se ke staršímu, kterého odvlékli ke skále a přehodili mu smyčku přes hlavu, „budeš za tu krádež viset!“

Tvářil se stejně krutě jako jeden z jeho mladých společníků, který se mu silně podobal. Otec a syn. Stejně jako ti dva Sasové.

Stařec se nehájil, jen se zoufale díval na svého krvácejícího syna, ležícího u jeho nohou.

Panebože, asi jí bude zle. Mladší Sas ležel v blátě a ze zmrzačené ruky mu prýštila krev.

Pán přikázal svým rytířům, aby přehodili provaz přes větev.

„Ne, tohle nedovolím!“ zařval její otec.

„Porušili zákon. Tahle saská prasata kradou králi zvěř!“ odpověděl vůdce šlechticů. Zřejmě otce znal.

„Král by s tím nesouhlasil. Nikdy!“ křičel tatínek a vytáhl meč.

„Pro lásku Boží, nechte je jít! Nevidíte, že umírají hlady? Co to je, jedna laň?“

„Bože, tatínku!“ zvolala. Bylo jich tolik a on byl sám.

Rob však také tasil svůj mečík.

„Hrabě de Montrain!“ oslovil šlechtic jejího otce. „Přece bys nechtěl umřít kvůli takové sběři? Dobrá, tak tedy zemřeš i s tím saským štěnětem!“

Vytáhl meč a vybídl své muže, aby udělali totéž. Jeho syn s ošklivým úšklebkem na tváři nadšeně poslechl. Z očí mu číselá krutost. Toužil zabítet.

„Utíkejte,“ vyzval otec Roba i ji.

Věděla však, že Rob neuteče. A ona také ne. Má-li tatínek zemřít, zemřou s ním.

Nebylo jim to však souzeno.

Protivníci se už na ně řítili, když tu najednou jejich vůdce bolestně vykřikl. Jeho kůň se vzepjal a on málem spadl, protože měl ve stehně zabodnutý šíp.

A přiletěl další a ještě jeden – zasáhly dva muže. Šlechticové přestali útočit a jejich koně zmateně pobíhali kolem.

„Odkud sakra...“, řval vůdce.

„Někde tu musí být bandité!“ odpověděl jeho syn.

„Kriste Ježíši, já tu nechci umřít!“ hořekoval třetí muž.

„De Montraine!“ namířil šlechtic meč na tatínka. „Za tohle mi zaplatíš!“

„Nikoli, de la Ville, nezaplatím,“ odpověděl její otec. „Protože se o tom dozví král!“

Jezdci zmizeli – prchali před deštěm šípů, který se na ně snesl.

Starší muž se smyčkou kolem krku se chvěl na skále. Mladík ležel na zemi, sténal a držel si pahýl.

„Tatínku, pozor na šípy!“ polekaně varovala otce, který se rozjel k venkovanům.

„Jsme v bezpečí. Víím to,“ uklidnil ji něžně, seskočil z koně a sundal smyčku z mužova hrdla. Venkovan před ním padl na kolena a snažil se mu políbit nohy. „Ne, ne, dobrý muži,“ protestoval a bezradně se podíval na dceru. „Tvůj rukáv, drahoušku. Utrhni kus rukávu, jinak ten mládenec vykrvácí.“

Během oné děsivé scény tam jen seděla, zadržovala slzy i nevolnost, zuby jí cvakaly děsem a byla tak strnulá, že se sotva dokázala pohnout.

Nyní se probudila k životu. Utrhla dlouhý cíp spodního rukávce a podařilo se jí slézt z koně a postavit se na chvějící se nožky. Odstrčila tatínka i Robina, kteří jí chtěli pomoci, a přistoupila ke zmrzačenému mladíkovi.

Jeho krev jí potřísnila šaty. Bála se, že to nezvládne a omdlí.

Neomdlela. Obvázala mu ruku. Krev změnila krásnou zeleň látky na rez. Podívala se chlapci do očí. „Díky, má paní, díky,“ řekl.

Starší muž, jeho otec, se ho pokoušel postavit na nohy. „Přineste tu zvěřinu,“ přikázal její tatínek panošům. „Bude se potřebovat najíst, jestli to má přežít. Znáš někoho, kdo by dokázal zastavit krvácení?“ zeptal se starce sasky. Tuhle řeč se naučil od své manželky.

„Ano, jeho matka to umí,“ odpověděl venkovan.

„Dobře.“

„Můj pane,“ odvážil se namítnout jeden panoš, „vždyť je to proti zákonu...“

„Tihle lidé hladoví. Náš král je spravedlivý, neodsoudí mě pro to. Laň je mrtvá a jsme tu sami.“

„Sami. Až na pár zbloudilých šípů,“ připomněl Robin strýčkovi udiveně.

„My jsme v bezpečí,“ trval na svém tatínek. „Tak rychle! Pospěšte si!“ vyzval Sasy a své panoše.

Muži odjeli i s úlovkem a Robin spolu s nimi. Trval na tom, že si před sebe na koně posadí poraněného mladíka.

Zůstala s otcem sama.

Vyhrkly jí slzy a vrhla se mu do náruče. „Tatínku, tatínku, jak to mohli ti strašní lidé udělat?“

Otec ji objal a povzdychl si. „Víš, zákony venkovanům zakazují v tomhle lese lovit.“

„Pak to jsou zlé zákony!“

„Ne, miláčku. Většina zákonů je dobrých. Chrání lidi. My také žijeme dobře. Lidé jako ti dva, poddaní a venkované, pro nás pracují. Hospodaří na svých políčkách a my je za to chráníme v našich hradech, rozhodujeme jejich pře. Soudíme poddané i svobodníky, kteří nám slouží. A my...“

„My sloužíme králi,“ zašeptala. „Tatínku, oni těm dvěma říkali saská prasata a Robovi saské štěně. S takovou nenávisť!“ Začala se znovu třást.

Její otec zhluboka vzdychl. „Víš, mé dítě, před více než sto lety dobyl vévoda normanský Anglii a stal se jejím panovníkem, králem Vilémem. Korunu získal čestně, ale tady dosud žijí poražení Sasové a vítězní Normané. Král Vilém sice zvítězil, ale ne tak docela. Jeho lidé se stále bojí Sasů a někteří je nenávidí. A Sasové jim to oplácejí.“ Něžně se na ni usmál a pohladil ji po tváři. „Vidíš, a tvoje matka zase dobyla mě! Uloupila mi srdce!“

Pokusila se mu oplatit úsměv.

„Zákony nemusí být špatné, má drahá, a Jindřich se snaží, aby byly co nejlepší. Je to dobrý král. A silný.“

Krále znala. Byl to krásný a energický muž. Pořád musel válčit se svou manželkou a syny. Umíněný, někdy arogantní a panovačný. Ale nikdy, nikdy nebyl krutý.

Na rozdíl od toho pána, kterého viděla před chvílí.

Opět jí vyhrkly slzy, a tak začala rychle mrkat.

Podívala se na otce. „Takže zákony jsou dobré, pokud nám vládne dobrý král.“

„A dobří šlechtici, kteří si poradí s těmi špatnými.“

„Co by se stalo, kdybychom měli dobrého krále a špatné panstvo?“

Tatínek se při té představě otřásl a přitiskl ji k sobě pevněji. „Pak by v této zemi zavládlo zlo,“ odpověděl přímo. „Ale nemusíš se bát, miláčku. Dobrý a silný král své šlechtice zvládne. Vypořádá se i s těmi, které jsi dnes viděla. Už nebudou mít takovou moc. Ale existují i dobří páni, ať už hovoří a oblékají se, jak chtějí, a ať se narodili v kterékoli zemi.“ Najednou se rozhlédl po skrytém lučištníkovi, který je všechny zachránil.

Panošové s Robem se vrátili. Rob rychle seskočil a objal svou sestřenku, kterou měl velmi rád. „Bude to v pořádku, lady Zelené rukávce,“ utěšoval ji. Pokusila se na něj usmát, ale on se díval na jejího otce.

„Naučím se střílet lukem, můj pane!“

„O tom nepochybuji, mladíku,“ ujistil ho. Bylo načase, aby dostal děti bezpečně z lesa.

„Pojedeš domů, drahoušku. Robin taky. Roku a Reginalde, dohlédněte na ně. Brzy za vámi přijedu.“ Potřeboval být chvíli sám.

Děti nasedly na koně a odjely.

Zůstal sám v lese a naslouchal. Kolem něj se zlehka proháněl tichý vánek, ale přesto si byl jistý, že ho někdo sleduje.

„Díky, příteli,“ zavolal tiše.

Znenadání se ozval jakýsi hluk. Vzhlédl.

Řítil se na něho jeden z de la Villeových mužů s mečem namířeným na jeho hrdlo.

Už nebyl čas ani na tasení meče. Musel se podrobit osudu.

Zbývalo jen doufat v zázrak.

„Uhněte, můj pane,“ poručil mu kdosi a odhodil ho stranou, z cesty útočícímu oři.

Neznámý zachránce vytasil vlastní meč, jenž se stříbřitě zaleskl na zeleném lesním pozadí.

Zem zaduněla pod kopyty útočnickova koně. Muž se usmíval.

A co bylo ještě podivnější, usmíval se i ve chvíli, kdy zemřel.

Odehrálo se to velmi rychle. De la Villeův muž vyrazil s pocitem převahy a úsměv neopustil jeho tvář, ani když se nabodl na protivníkův meč.

Jen v očích se mu zračil údiv a děs.

De Montrain se zadíval na padlého nepřítele, který ho málem zabil, a poté na svého zachránce.

Byl to chlapec, dospívající chlapec.

Měl tmavě hnědé oči i vlasy, hrdou a vznosnou postavu a půvabné rysy, které byly hraběti lehce povědomé.

De Montrain se pomalu usmál. „Ty?“ řekl překvapeně.

Mladík se rozpačitě začervenál. Nebylo mu příjemné, že byl odhalen. „Znám zákon,“ vyhrkl. „Nemohl jsem je ale nechat, aby pověsili toho starce. Nemohl jsem. Hladověli – bylo jim to vidět na očích – a šlo o jednu jedinou laň...“

„Mně to nemusíš vysvětlovat, synku!“

„A pak jsem nemohl dopustit, aby tě ten parchant zabil!“

„Jsem ti věru vděčný. Nemusíš se však obávat. Povím Jindřichovi pravdu...“

„Ne, prosím! Nic mu neříkej.“

De Montrain na okamžik zaváhal a pak přikývl. „Dobrá, chlapče. Tvé tajemství je u mě v bezpečí. Přísahám! Něco ti však poradím. Když se hodláš potloukat po lese, měl bys zvolit nějaké přestrojení.“

Hezký mládenec se nepatrně pousmál a uklonil se. „Budu o tom vážně uvažovat, pane.“

V křoví cosi zašustilo. Mladík ustoupil a připravil si luk. Za okamžik se uvolnil. „To se vrací tvoje rodina. Bůh s tebou, můj pane.“

„A s tebou též,“ odpověděl de Montrain rychle, ale hoch už byl pryč. Zmizel v lese.

De Montrain překročil mrtvolu de la Villeova zabijáka. Nechtěl, aby ji viděly děti a uvědomily si nebezpečí, v němž se před chvílí ocitl. Rychle jim vykročil vstříc.

Spatřil svou dceru, jejíž krásné zelenomodré oči zářily i v lesní temnotě. Na tento den bude těžko zapomínat, pomyslel si. Ne, nikdy na něj nezapomene.

Pokusil se o úsměv a dvorně se jí uklonil. „Zde přichází má krásná lady Zelené rukávce, že?“ otočil se a stejně se uklonil synovci. „S panem Robinem!“

Obě děti se také zkusily usmát.

Všem se však úsměvy z tváří brzy vytratily.

„Pojedeme domů,“ řekl tiše. „Už se připozdívá. Musíme se vrátit.“

Vyhoupł se na koně a vedl zachmuřenou skupinku ven z lesa.

Rob koně najednou zarazil a otočil se. „Zdálo se mi, že jsem tě viděl s někým rozmlouvat, strýčku.“

„Opravdu?“

„Mám dojem, že jsem...“

„Copak?“

„Vlastně nic,“ odpověděl Robin, ale oříškově hnědé oči se mu zaleskly. S rozhodným úsměvem dodal: „Taky se naučím tak dobře střílet z luku. Ne, můj pane, budu ještě lepší!“

„Já taky, tatínku,“ slíbila jeho dcera. „Ach, otče, já se to taky naučím!“

Neklidně se zadíval na dychtivé mladé obličej.

Zejména na tvář svého synovce, protože ten věděl, co se přihodilo, a znal také totožnost jejich zachránce.

„Den je u konce,“ prohlásil rozhodně. „Už o tom nebudeme mluvit. Je to za námi.“

V tichosti a houstnoucí tmě jeli dál. Den skutečně umíral.

Ale rodila se legenda.

1. kapitola

LES

Léto 1190

Za vlády krále Richarda Lvího srdce

Vůdce malé tlupy banditů se napjatě krčil za starým silným dubem a sledoval blížící se skupinu šlechticů.

Když zjistil, kolik jich je, zúžily se mu oči a rozbušilo srdce.

V čele bohatě oděných šlechticů jel jezdec v barvách Montjoyů – jejich štít měl zlatožluté pozadí, v jednom rohu plantagenetské lvy, hlásající věrnost normanskému králi, a zkřížené meče na opačném konci. Ty měly patrně naznačovat, že Montjoyové jsou stateční rytíři a válečníci, kteří si své bohatství vybojovali a se zbraní v ruce si ho taky udrží.

Zbojníkovi znovu přeběhl mráz po zádech. Montjoy představoval strašlivého protivníka.

Podle tajných zpráv byla tato skupina jen lehce ozbrojena a Montjoy neoblékl krunýř. Měl na sobě stříbrošedé kalhoty sladěné s kabátcem, vysoké kožené boty, tuniku s erbem a šedý plášť, sepnutý na rameni broží vykládanou drahokamy. Jel s hlavou nepokrytou a jeho vlasy byly černé jako havraní peruť. Ta čern působila ještě hrozivěji, než kdyby byl ozbrojen. Jel na obrovském válečném oři, vysokém a svalnatém, a připomínal nějakého boha, vyzařujícího stejnou sílu jako zvíře pod ním.

Montjoy...

Co tu vlastně dělá? Tudy měl projíždět nepřiliš hlídaný vůz naložený obilím, vlnou a mincemi – daně vybrané pro princovu armádu.

Na trůně seděl dobrý král. Král, jehož lidé obdivovali a milovali. Ten se však vydal na křížovou výpravu.

Jakmile opustil zemi, vláda baronů, kterou před svým odjezdem ustanovil, začala slábnout a vévodové, hrabata a markýzové se rozhodli vládnout sami. A největším uchvatitelem moci byl králův vlastní bratr, princ Jan. Sotva Richard odjel ze země, Jan vztáhl ruce po koruně.

Právo museli vzít do rukou poddaní.

Ale Montjoy...

Takový slavný rytíř. Raději se se svou tlupou vytratí do lesa.

„Ne, ne!“ zašeptal zbojník pro sebe. Nemínil se nechat ohromit zjevem toho muže. Damian Montjoy, hrabě Clifford, byl obyčejný smrtelník, třebaže vyhlížel jako velmi mocný muž.

Vůdce zbojníků se otřásl. Ten rytíř byl opravdový silák. Jeho široká ramena ani svalnatá záda tentokrát nechránily matoucí kovové pláty zbroje skryté pod šatem. Měl ostře řezaný obličej s širokými lícními kostmi, hladce oholenou pevnou bradu a překvapivě smyslná ústa. Daleko od sebe posazené oči působily proti slunci, které se vynořilo za jeho zády, temně.

Sluneční paprsky se však odrazily od něčeho smrtonosnějšího. Od Montjoyova meče.

Asi se zmýlil...

„Teď?“ ozval se muž po jeho pravém boku.

„Ne, ne, ještě ne. Čekáme. Musíme počkat, až přijedou tak blízko, že uvidíme kapičky potu na jejich tvářích. Pak už se nedokážou bránit.“

A tak čekali.

„Teď!“ zavelel vůdce. Pět zbojníků vyskočilo z lesního úkrytu, všichni byli oblečení v barvách lesa – hnědé a zelené. Jen lesk jejich mečů scénu poněkud osvětlil. Byli docela šikovní a v posledních měsících se jim podařilo pouhými výhrůžkami odebrat majetek stovkám právoplatných vlastníků.

Vůdce lapků v zeleném plášti s kápí skočil před Montjoye. Rozhodl se, že za žádnou cenu nedá najevo strach.

„Stůj, pane! Vydej peníze, které jsi vyždímal z lidí, a můžeš odejít v pokoji!“

Montjoy hbitě spočítal muže, kteří obklíčili jeho lidi, a vyzývavě se usmál. „Nikdy nevydávám, co mi náleží.“

„Udělej to, můj pane, dej jim, co chtějí!“ zvolal jeden z mnichů, kteří ho doprovázeli.

Montjoy ho zpražil pohrdavým pohledem. Loupežník se rychle rozhodl, že využije mnichova strachu ve svůj prospěch.

„Vydej bohatství, které jsi uloupil! Pak tě necháme v míru odejít!“

„Já však nejsem znám ani jako mírumilovný muž, ani jako lupič,“ opáčil Montjoy.

„V tom případě ulpí na tvých rukou krev, pane!“ vykřikl vůdce banditů.

„Jak si přeješ!“ odpověděl Montjoy a tasil meč. Lupiče velmi překvapilo, když napřed naplocho plácl přes zadek koně obou mnichů. Zvířata se vzepjala a tryskem zmizela v lese.

„Vyskoč na ten vůz, chlapče!“ přikázal Montjoy mladému rytíři a mládenec s vlasy jako koudel poslechl a chopil se otěží.

„Ne!“ zařval lapka, ale už bylo pozdě – Montjoy uvedl zapřaženého koně do běhu stejným způsobem jako ty dva předtím, takže i vůz s nákladem zmizel v lese.

„Sakra pes!“ zaklel loupežník a zoufale se rozhlédl. „Leme, Martine, zkuste je chytit!“ Pak se obrátil k Montjoyovi. Byl přesvědčený, že rytíř vyrazí za vozem.

Neudělal to.

„A teď se, chlapče, vzdej,“ přikázal místo toho. „Jinak budeš mít na rukou vlastní krev.“

„Proboha!“ zaječel jeden ze zbývajících loupežníků a vykročil k Montjoyovi. Třásl se sice strachy a meč svíral rozechvělými prsty, ale byl odhodlán být se za svého velitele. „Se mnou se utkej, pane!“

Montjoy výzvu přijal. Mladíkovi sice záměrně neublížil, ale ze sedla jediným mávnutím svého širokého meče odeslal jeho zbraň kamsi do vzdáleného konce lesa.

Pak se Montjoy znovu postavil vůdci lapků a změřil si ho chladným pohledem.

Zbojník pozvedl meč, a přestože měl na sobě plášť s kápí, hbitě kroužil kolem šlechtice a snažil se ho shodit ze sedla. Montjoy se pobaveně zasmál a sebejistě máchl mečem.

Zbraně o sebe třeskly a bandita podklesl v kolenou. Montjoy se usmál. „Znamení protivník, jak vidím! Ale příliš mladý. Ještě se nenaučil, že rozvaha a chytrost se někdy vyrovná síle.“

Montjoy se opět i s koněm zatočil a nabral protivníkův meč odspodu.

I tentokrát zbraň zmizela kdesi v lesních houštinách.

Vůdce lapků dobře věděl, že i ustoupit se dá důstojně.

Ano, důstojně. A právě teď – zrovna v tuhle chvíli – nadešel ten správný čas.

Zbojníci les dobře znali. „Rozdělte se!“ zavolal na ně vůdce a sám zamířil na západ. Rychle zmizel v houští. Velký lord Montjoy přece nemůže pronásledovat všechny.

Ne, to by tedy nedokázal.

Takže se vydal za velitelem.

Ten se prodíral skoro zarostlou stezkou, ale zakrátko za sebou zaslechl dusot válečného oře. Začal kličkovat, protože si byl jist, že se dokáže v lese ztratit.

Marně.

Kůň mu po chvíli funěl za krkem a lapka se kutálel jako ježek, aby unikl z dosahu jeho kopyt. Pokusil se postavit na nohy, ale útočník ho rychle srazil zpátky.

Montjoy!

Loupežník nabral plnou hrst ještě vlahé země a listí a hodil ji blížícímu se Montjoyovi do tváře.

„Ty blázne,“ zařval šlechtic a dodal: „Ty hloupý zmetku!“ Smetí vržené do jeho očí ho nezastavilo.

Lapka se škrábal na nohy, a když nenašel žádnou zbraň, kterou by mohl použít proti útočícímu Montjoyovi, použil slov. „Jsi hnusný lump a velíš stejným lumpům! Ničíte naši zem!“

Neměl šanci. Mohutný Montjoy po něm bleskurychle skočil a stehny tvrdými jako skála sevřel loupežníka v pase. Mladík se zoufale bránil a pokoušel se vyškrábat Montjoyovi oči.

Rytíř se zamyslel. Jeho zajatec mu byl povědomý, ale než se stačil rozpomenout, lapka znovu zaútočil.

Montjoy byl však rychlý a bezohledný. Banditova zápěstí se ocitla v železném sevření s dlaněmi sepjatými jako k modlitbě. Síla Montjoyova mohutného těla byla tak obrovská, že bandita vykřikl bolestí, ale ještě se nevzdával.

„Nuže, milý mladý hrdlořeze...“ začal Montjoy a trochu uvolnil sevření.

Lapka toho hned využil a snažil se vykrotit, přičemž kolem sebe divoce kopal nohama.

„Kristovy rány!“ zaklel Montjoy. „Ty si koleduješ o pořádný výprask dubovým klackem...“

„Dej mi šanci s mečem nebo lukem...“

„Všechny šance jsi vyčerpал. Teď už ti jen můžu uříznout hlavu nebo ti pořádně napráskat. Myslím, že ti napráskám.“ Vůdce zbojníků se zděsil, když se Montjoy naklonil blíž a jeho rty zkřivil náznak úsměvu. „Napřed tě svléknu a pak ti nařežu, co se do tebe vejde!“

Bandita vyvalil oči. Svléknu?

„Co ty na to?“ zeptal se Montjoy a přejel mu palcem po bradě. Byl to smyslný dotek a bandita s hrůzou zjistil, že ho polilo horko. Dobrý Bože, toho se snad neodváží. Nebo odváží? Ví, že má co do činění se ženou?

Určitě, soudě podle jeho doteku a také podle toho, co to s ní udělalo.

Zmocnila se jí zuřivost. Zuřila na sebe a ještě víc na něho. Celá se roztrásla a zavřela oči. Vybavily se jí dávné vzpomínky stejně živě jako před lety. Les byl stále stejný, zelený a hluboký. Na zemi ležel chlapec a z pahýlu jeho paže prýštila krev. Byl potrestán za pytláctví, za to, že ukradl laň, aby měl v nadcházející kruté zimě se svou rodinou co jíst.

Otevřela doširoka oči a setkala se s Montjoyovým pohledem. „Zabiju tě! Hned mě pusť!“

„To sotva!“ Pevně stiskl svými stehny její boky. Byl to důvěrný dotek. Ano, věděl to! Mluvil k ní lenivým zastřeným hlasem

a zjevně si ji dobíral a provokoval. „Jsi jen malý lesní loupežníček a měl bys vědět, že si zahráváš se silami daleko většími, než si dokážeš představit. Nejvyšší čas, aby ses naučil, že máš zůstat doma a – starat se o svá pole. Nebo o to, co máš na starosti.“

„Pust’...“

„Zloději obvykle končí na šibenici, víš?“

„Pust’ mě! Buď zabiju já tebe, nebo ty mě, ale dej ty pracky pryč!“

„Hm.“ Montjoy se patrně dobře bavil a pozice s nohama kolem ní se mu zamlouvala. „Normanské zákony kdysi trestaly pytláctví a loupeže opravdu tvrdě.“ Naklonil se ještě blíže. „Kdysi dávno bys mohl být za to, cos spáchal, oslepen a vykastrován. Lež klidně. Asi by se ti nelíbilo, kdybych tě připravil o tvou mužnou ozdobu, co?“

Oči mu výsměšně zajiskřily. Zuřila a byla celá rozpálená. Pokusila se promluvit, ale nevydala ani hlásku.

„Aha. Tak čím začneme? Napřed tě svlékneme a podíváme se, jestli bude co uřezat.“

Konečně se jí vrátil hlas. „Pověs mě a táhni k čertu...“

„Život je vzácný, můj malý loupežníčku. Já ti tvůj nevezmu, stejně jako ty nevezmeš můj!“

„Tak mě tedy pust’!“

„Ani omylem!“

Bandita plivl Montjoyovi do tváře.

Rytíř zaklel. „Zloděj a nevychovaný spratek! Nejvyšší čas, aby tě někdo naučil slušnému chování.“

Slušnému chování! To byla poslední kapka. Rychle popadla tesák, který měl Montjoy u pasu, a zamávala mu jím před tváří.

„Klidně tě podřežu,“ zvolala vítězoslavně. „A teď ze mě slez, můj velký pane, a běž orat svá pole! Okamžik! Možná bych tě měl napřed svléknout do naha a připravit tě o tvou mužnou okrasu!“

Nůž lechtal Montjoye pod bradou. „Vstávat!“ poručil bandita.

„Nebo?“

Usmála se jako kočka. Teď byla silnější ona. „Nebo tě potrestám tak, jak jsi měl v úmyslu potrestat mě, můj pane. Vstaň

a pozorně poslouchej! To já tě naučím dobrému chování! A možná i s pomocí dubového klacku!“

Montjoy nebezpečně přimhouřil oči a pomalu se postavil.

„To je hodný kluk!“ jásala. „Kdepak máme ten dubový klacek? Protože i velký silný rytíř potřebuje, aby ho někdo naučil, jak se má chovat! Potřebuje dostat na holou!“

„Dej si pozor!“ varoval Montjoy. „Nebo se ti dostane toho, čím vyhrožuješ!“

„Hm,“ zamumlala. „To ty si libuješ ve výhrůžkách!“

„Pokoušíš samo nebe!“

„Já že pokouším samo nebe? Pamatuj, pane, že držím nůž! Ale abychom nezapomněli – potřebujeme klacek a použijeme ho přímo na holé tělo. To tě snad naučí pokoře. Prokazují ti tím vlastně laskavost. Co může být trapnějšího než běhat nahatý po lese, že? Ach, vítězství je sladké!“

Avšak radovala se předčasně. Montjoy vstal, a když se také škrábala na nohy, rychle se natáhl po zbrani.

„Ne!“ vykřikla.

Montjoyovy silné prsty jí málem rozdrtily kosti, takže zasténala bolestí a pustila dýku.

„Vida, vida!“ zvolal Montjoy. „Teď mám navrch zase já!“

Opravdu, vyměnili si role.

Ksakru!

Abych koukala utéct, pomyslela si dívka. Umět rychle utíkat je velký dar...

K útěku se však nedostala. Montjoy po ní chňapl, když se otáčela, a popadl ji za košili na hrudi.

„Tak kdepak máme ten dubový klacek, když ho potřebujeme?“ dobíral si ji Montjoy. „Ale napřed tě pěkně svlékneme!“

Zajatec se pokusil vykroutit a košile se roztrhla.

Montjoy se dotkl hebké, slonovinově bílé pokožky. Takže to je přece jen dívka. Nádherná dívka. Prozradil jí také hlas, třebaže se snažila mluvit hluboko a drsně.

Udělal chybu, když uvolnil sevření. Byla to sice dívka, ale statečná a rozzuřená. Kdyby jí to dovolil, na místě by ho zabila.

Málem mu vyklouzla. Popadl ji za paži a srazil k zemi. Marně se pokoušela postavit na nohy.

Montjoy se na ni opět posadil rozkročmo a uvěznil ji mezi svými mohutnými stehny.

Měl v úmyslu svého zajatce pokořit, ale zároveň ho udivovalo, jak jej přitahuje. Protože šlo o ženu, byla jako zajatec ještě vábivější.

Ta žena je však ohrozila oba a bylo načase, aby se jí dostalo ponaučení.

Přitiskl jí špičku dýky ke tváři. „Nikdy nevytahuj zbraň, pokud ji nemáš v úmyslu použít,“ zněla první rada.

Roztřásla se pod ním, ale zařala zuby. „Nevyhrožuj, můj pane! Sekni, ať to máme za sebou!“

Proboha! Sekni! Pokoušela se zapudit obraz krve, tekoucí z pahýlu po utaté ruce...

Montjoy si setřel kapičku krve z brady.

Podívala se mu do očí a zmocnila se jí ještě větší hrůza. Krev vytryskla. Tady a teď. Co bude dál? Montjoy nezapomíná. Pomstí se.

„Tak honem! Udělej to! Zabij mě!“

Vyslovila to statečně, a tím dobře ukryla strach, který cítila.

Nůž se krátce zableskl ve slunečních paprscích, pronikajících hustou klenbou lesa, a zmizel v pochvě.

„Nikoli. Příliš si vážím lidského života, abych ho dokázal tak rychle ukončit. Ty ale přece jen potřebuješ dostat za vyučenou. Výprask ti podle mého názoru prospěje. Sakra! Nemám pořádný klacek! Škoda. Musím na tebe použít svou rytířskou pravici.“

„Toho se neodvážíš!“ zaječela. „Hned mě pustíš! Nesnaž se mě zavraždit!“

„Já nikdy planě nevyhrožuji,“ prohlásil Montjoy. „O čemž tě snad přesvědčí tvá uražená důstojnost. Tu si zase oprášíš, na rozdíl od života, který by ti nikdo nedokázal vrátit.“

„Kousnu tě, až vykrvácíš,“ vyhrožovala.

Taková drzost! Potřebuje dostat za vyučenou!

Montjoy nikdy nadarmo nehrozil a vždy dokázal své hrozby splnit. V příštím okamžiku si přehnul dívku přes koleno a začal ji vyplácet. Zuřil, takže pranic nedbal, že se jedná o dívčí zadek.

Ječela a nadávala, bránila se, seč jí síly stačily, až se konečně vyprostila. Byla volná.

Ba ne, Montjoy byl rychlejší. A dovolil si další urážku – chytil ji za zelený rukávec. „Kdo vlastně jsi?“ zeptal se drsně. „A proč přepadáš lidi projíždějící tímto lesem?“

„Jsem nikdo. Najdi si ke svým hrátkám jiného chlapce!“

„Chlapce!“ rozchechtal se a k její hrůze se sklonil, sevřel jí jednou rukou zápěstí a druhou se směle dotkl její hrudi. Zrudla.

„Ty přece žádný chlapec nejsi,“ zašeptal a jemně stiskl.

Se zařatými zuby přemáhala rozkoš, která se jí zmocnila, a přála si, aby mohla pohlavkem smazat pobavený úsměšek z jeho krásné tváře. „Dobře! Tak tedy nejsem chlapec! Už to víš, takže mě můžeš pustit!“

Zavrtěl hlavou. „Napřed musím zjistit, kdo jsi!“

Rychle vztáhl ruku a strhl kápi, která ukryvala její obličej.

Vyhrnula se záplava téměř zlatých vlasů. Tak krásných a divokých, až Montjoy zalapal po dechu a zrychlil se mu tep. Zjistil, že se dívá do nejkrásnějších akvamarínově modrých očí, jaké kdy spatřil.

Snad jednou...

Opravdu?

„To je šílenství,“ zamumlal. „Musím zjistit, kdo jsi a co máš za lubem. Jestli mi to neřekneš, odvezu tě na svůj hrad...“

Najednou se zarazil, ale ona si toho nevšimla, protože divoce uvažovala.

Na jeho hrad! Aby ji pověsil? Tenhle člověk, který jí rozehřál tělo a vehnal krev do tváří? Napřed se s ní pobaví a pak ji oběsí? Ne, to se nestane. Vždyť neví, s kým jedná, on...

Obrátila se a zjistila, že se jí dívá přes rameno.

Srdce jí naplnila nová naděje.

Pomoc je nablízku. Objevil se opravdový pán lesa.

Robin oblečený stejně jako ona do zeleného loveckého šatu vyšel na mýtinu.

Vyrostl z něj pohledný mladý muž. Nebyl sice tak vysoký a svalnatý jako Montjoy, ale odvaha mu nechyběla. Rozhodně přikročil k rytíři. Překvapilo ji, že v rukou nedrží přichystaný luk. Nedíval se na ni, nýbrž na Montjoye.

„Můj pane,“ zvolal, jako by se obával, že se vůči ní Montjoy dopustí nějakého násilí.

Najednou dostala strach o Robina. Ona sice také udělala jako lady Zelené rukávce nejeden dobrý skutek, ale baroni se báli Robina, který ochraňoval chudé před jejich vrtochy.

„Dej pozor!“ vykřikla varovně.

To ji teda napadlo brzo. Střelil po ní pohledem. On se na mě zlobí, uvědomila si. Nikdy nechtěl, aby se účastnila opravdu nebezpečných akcí, přestože mu stále opakovala, že tam onoho osudného dne také byla a viděla téct krev.

Ať se zlobí, ale měl by si dát pozor na Montjoye.

„Můj pane,“ opakoval Robin, „zapřísahám tě, puť to dítě!“

„Dítě!“ zaprotestovala. Přišel Robin o rozum? Cožpak může od tohoto drsného normanského rytíře očekávat slitování?

Montjoy sledoval, jak sklopila hlavu, aby ukryla hněv a strach, který se jí zračil v očích. Pokusila se zahalit do kápě. Málem se usmál, ale zároveň stále ještě zuřil a byl zmatený. Rád by ji zase sevřel v náručí. Co si myslí, že dělá? Má snad pocit, že zapomene na její pohlaví?

Zřejmě netuší, že ji poznal.

„Běž!“ přikázal jí Robin. Pohlédla na Montjoye. Byla si jistá, že jí v tom zabrání.

Neměl se k tomu.

Zadívala se na muže v zeleném. „Robine, nemohu tě opustit...“

„Běž!“ opakoval Robin. „Než si to rozmyslí. Já si to s hrabětem Cliffordem vyřídím.“

Montjoy se jí ještě jednou podíval do očí. Do krásných, vášnivých – a vzdorovitých – očí, jejichž pohled jej opovržlivě spaloval.

Pak poslechla Robina, otočila se a zmizela v lese jako hbitá laň.

Pán lesa a mocný lord Montjoy, hrabě Clifford, osaměli.

Robin ještě chvíli vyčkával, aby se ujistil, že je dívka opravdu pryč. Nechtěl, aby někdo slyšel, o čem bude se svým ochráncem hovořit.

Nakonec si povzdychl a schlíple promluvil. „Ach, Damiane, je mi to strašně líto.“

Damian se pozorně zadíval na muže v zeleném, zbojníka a psance, který by měl být jeho zapřisáhlým nepřítelem. Rozzlobeně potřásl hlavou. „Co tu u všech všudy dělá, Robine? Kdyby nebyla tak mladá, klidně jsem ji mohl probodnout!“

„Ty víš, kdo to je?“

„Snad, ale pověz mi to, abych měl jistotu.“

Robin zavrtěl hlavou. „To nemohu! Jsem jako tento les – uchovávám tajemství, která mi byla svěřena. Zním mnoho lidí, ale nechávám si jejich tajemství pro sebe, stejně jako nikomu nepovím, co si my dva řekneme.“

„Tohle by však mohlo zajímat krále.“

Robin znovu zavrtěl hlavou. „Přisáhám, Damiane, že zjistím, co tu pohledávala.“

„Takže tys jí nepřikázal, aby si tu na mě počíhala a oloupila mě?“

„Prokristapána, to tedy ne! Jednala na vlastní pěst. Ale už se to nebude opakovat.“

„Dohlédni na to,“ řekl Damian tiše. „Zdá se mi totiž, že máš problémy s poslušností.“

„Mezi svými muži ne,“ opáčil Robin škrobeně. Pak se lehce usmál. „Přiznávám se, problémy mi dělá příbuzenstvo.“

„Moje příbuzná to není, takže ti mohu klidně pomoci, když budeš potřebovat. Rád jí ukážu, kde je její místo.“

„Nerozumíš mi. My jsme se tenkrát v lese zavázali,“ vysvětloval Robin jemně. „Ona tam byla taky, chápeš?“

„Ona v tom tedy jede taky?“ zuřil Montjoy. „Pěkně nebezpečná hra. Měla by se držet stranou.“

„Myslím, že si setkání s tebou na dlouho zapamatuje.“

„Má štěstí, že se setkala se mnou. Někdo jiný ji mohl zabít. Rychle se postarej, ať toho nechá.“

„Máš samozřejmě pravdu. Měla mi jen dojet pro vzkaz. Přisámboh, že už nedopustím, aby se pouštěla do podobných dobrodružství,“ ujistil ho Robin a kvapně dodal: „Teď nás však viděla pohromadě. Mám jí prozradit, co o tobě vím? Podle všeho si myslí, že spolu zrovna bojujeme na život a na smrt. Kdo z nás zvítězí, příteli?“

„Ví o našem vztahu?“

Robin se usmál. „O tom pokrevním, nebo přátelském?“

„O obou.“

Robin zavrtěl hlavou. „Nikoho na světě by nenapadlo, že je velký hrabě Clifford příbuzným bandity.“ Odmlčel se. „Ne, u tebe by jistě nehledala ani soucit, ani milosrdenství s chudinou. Jak se tedy živí a zdraví rozloučíme?“

Damian chvíli uvažoval. „Už to mám! Poskytneme tím téma žvanilům a těm, kteří vymýšlejí pověsti. Jakoby zkřížíme meče a pak souboj odložíme na později. Co ty na to?“ Během řeči odkráčel ke svému oři. Velký černý válečný kuň na něj klidně čekal mezi houštím a pochutnával si na mladé travičce.

Robin se usmál a hluboce se Montjoyovi uklonil. „Můj pane, s tebou rád změří síly princ i sám král.“

„V to doufám,“ odpověděl Damian vlídně, chopil se otěží a objel Robina. „Brzy budu krále následovat do Svaté země. Dávej pozor. Dávej dobrý pozor, prosím!“

„Jako vždycky. Ale ty, můj příteli, se snaž vyhnout saracénskému meči.“

„Díky za radu, já se o sebe postarám. Kéž by to dokázala také Anglie.“

Robin pohládl hebké nozdry Montjoyova koně. „Opravdu tam musíš? Zrovna teď, když to vypadá, že jsme získali důležité pozice? Říká se, že v lesích působí jakýsi Robin – tedy Robin Hood. V poslední době navíc s těmi, kdo porušují zákony zesnulého Jindřicha II. a utiskují chudáky, úspěšně bojuje ten zvláštní člověk – Stříbrný meč.“

Montjoy se ušklíbl. „Tak už mu našli jméno, co?“

Robin dál hladil koňské nozdry. „Znáš lidi, Montjoyi. Snaží se pojmenovat každou záhadu.“

„Vážně?“ Montjoy se sklonil a přísně zúžil oči. „Tak povídej. Co víš o tom lapkovi, se kterým jsem se před chvílí setkal? O tom, který nemá v lese co pohledávat?“

Robin nešťastně pokrčil rameny. „Lady Zelené rukávce. Říká ti to něco?“ Utrápeně si povzdychl. „Dělá si, co chce, jak jsi viděl...“

„Protože mě napadla?“

„Ona jde po každém muži, o němž se domnívá, že se dopouští bezpráví, a meč svého otce dokonale ovládá.“

„Mohl jsem ji zabít. A nebesa vědí, co by jí udělali jiní.“

Robin si to dovedl představit. Měl zkušenosti s děním v lese. „Ty ji neznáš,“ řekl něžně.

„A modlím se, aby k tomu nikdy nedošlo! Ale nenech se mýlit, naše cesty se občas kříží a já dobře poznal tu jiskru v jejích očích. Jsem rád, že se o ni staráš ty.“

Robin se tiše zasmál. „Její matka byla sestra mého otce a moje matka zase sestřenice tvé matky. Mrzí mě, že se k sobě moji nejdražší přátelé chovají jako nepřátelé.“

„Podle mého názoru bys ji měl zamknout do věže,“ poradil mu Damian, „aby nenadělala další škody. Její otec...“

„Její otec je mrtev,“ připomněl mu Robin. „Sklátila ho stejná horečka jako tvoji Alyssu...,“ odmlčel se. „Je mi to líto, Damiane.“

„Ach ano, mně také.“ Montjoy zaťal zuby, aby potlačil bolest, jež stále ještě nepolevila. „Smrt otce tvé sestřenky nás také zasáhla. Byl to skvělý muž. Takoví se už dnes nerodí. Ale co se týče jeho dcery... Potřebuje zkrotit. Potřebuje manžela.“ Pokrčil rameny. „O to se postará Richard.“

„Žádného manžela nechce. Je nezávislá a chce se zúčastnit lesní války. Velmi si cení své svobody.“

„Dříve či později o ni přijde, stejně jako o krk,“ ujistil ho Damian, „ale to je tvoje starost. Dej na ni pozor, bratránku.“

Robin se usmál a dvorně smekl čapku. „Ať žije náš dobrý král Richard a hlavně ať se co nejdřív vrátí!“

„Amen!“

S těmi slovy se oba muži rozešli a les ukryl tajemství, která si svěřili.

2. kapitola

POCHOD NA JERUZALÉM

Léto 1192

Králova křížová výprava

„Vyberte si cíle, lučištníci. Zamířte, palte!“ zvolal Damian a máchl mečem. Když Richard táhl na Jeruzalém, velel Montjoy slavným anglickým lučištníkům.

Nikdo – žádná korunovaná evropská hlava – nemohl popřít, že je Richard Lví srdce skvělý rytíř a znamenitý vojenský taktik.

Fridrich I. Barbarossa zahájil na papežovu výzvu tažení do Svaté země v roce 1189 a o rok později ho následovali Richard Anglický a Filip Francouzský. Zimu strávili v hádkách na Sicílii, načež se přesunuli na Kypr, který dobyli. Damian se po boku svého krále zúčastnil jak tažení, tak i obléhání Akkonu ve Svaté zemi. Se svými rytíři porazil muže, kteří spěchali na pomoc posádce v obležení. Když se posily nedostavily, posádka se po dvou letech obléhání vzdala.

Damian tomu byl ze srdce rád. Boj v poušti byl pro něho i jeho lidi novinkou. Trápilo je úporné vedro. Den po dni do nich pražilo oslňující slunce, zatímco v noci se třásli zimou.

Všude byl písek. V šatech, v botách. Tolik písku, že je zavaloval. I ve spánku ho cítili v ústech. A k tomu je obtěžovali hadi a hmyz, který až dosud neznali, a museli se učit, čeho se vyvarovat, když se večer ukládali k odpočinku.

A přesto byl Damian šťasten, že se výpravy účastní. Ať už si o králi myslel, co chtěl, obdivoval jeho schopnosti. Montjoy věděl,

že má své místo právě zde a že on sám je stejně dobrý velitel jako jeho panovník.

Nyní postupovali po pobřeží s úmyslem dobýt Jeruzalém. Jejich vojsko čítalo téměř padesát tisíc mužů a po moři je doprovázela flotila Richardových lodí. Obezřetně si razili cestu vpřed během krátkých denních pochodů a drželi se pohromadě.

Velký muslimský vůdce Saladin neustále útočil na jejich vnitrozemské křídlo a snažil se prorazit jejich řady. Richard však jeho strategii prokoukl a zakázal svým mužům bojovat a pronásledovat útočníky.

Boční řady zůstaly neporušené.

Když pak Saladinovi Turci zaútočili na Richardův zadní voj, dal konečně svým velitelům povel, aby jim útok oplatili. Zazněla smluvená fanfára polnice. Damian byl připraven. Angličtí střelci byli rozmístěni v řadách bojovníků a jejich šípy držely Turky v uctivé vzdálenosti.

Teď je čekal přímý útok. Šípy vyletěly a křižácká armáda se pohnula.

Damian vyrazil válečný výkřik a stejně jako ostatní příslušníci armády, jež sestávala z několika evropských národů, pobídl koně.

Země zaduněla pod hřmícími kopyty a písek létal na všechny strany, když se lehká jízda pohnula do vnitrozemí k nepříteli. Turci znamenitě vládli mečem a Damian to dobře věděl, právě tak jako jeho muži. Střetli se a zazněly první výkřiky a bolestné ržání koní, zasažených ranami určenými jejich jezdcům. Pak výkřiky utichly a ozvaly se daleko strašnější válečné zvuky: třesk oceli, hrůzné mlasknutí, když se meče zabořily do masa, a sténání umírajících.

Damiana obklopily tmavé tváře. Vzprímil se v sedle a máchal mečem kolem sebe. Nepřátelé postupně ustoupili.

Nebo zemřeli.

Utržil ránu do čela a krev mu stékala do očí. Rychle ji hřbetem ruky otřel, protože se neodvažoval ani na pár vteřin ztratit výhled.

Zazněl křik. Křik křižáků. „Za nimi! Všichni za nimi!“

„Ne!“ rozkázal Damian. „Ne!“ zařval znovu. „Nesmíme se rozptýlit. Je to králův rozkaz! Kdybychom roztrýštili síly, dostanou nás!“

Chvíli se zdálo, že ztratil kontrolu, ale pak se z očí jeho spulbojovníků vytratil divoký lesk a on věděl, že ho poslechnou.

Zamrkal. Od té rány na čele ho začala pekelně bolet hlava, ale nedal to najevo. Toto se také naučil od Richarda: nikdy na sobě nedej znát slabost. „Postarejme se o naše raněné a mrtvé. O ty jejich se postará Alláh!“

Později večer, když bitva skončila, se Damian a ostatní velitelé setkali s králem ve velkém stanu postaveném na písku.

Bylo to úžasné vítězství. Padlo sotva sedm set křížáků.

Zabili asi sedm tisíc Turků.

V noci to oslavili, protože Richard dovedl ocenit zásluhy svých rytířů jako žádný jiný panovník.

Mezi Saladinovými lidmi se našlo dosti odpadlíků, takže s křížáckou armádou postupovala i tlupa muslimů.

Této noci se unaveným válečníkům dostalo bohatých odměn. Ke slovu přišly sladké datle a hrozny, pečená jehněcina a kuřata. Víno proudilo do pohárů, muzikanti vyhrávali. Byla to zvláštní hudba, mísila evropské melodie se zvláště smutnými tóny pouště.

Žongléři a krotitelé zvířet předváděli své kousky.

A pak tu byly ženy.

Ach, ty Alláhovy manželky!

Tmavé krásky s exotickými pohyby. Tanečnice kroužící boky.

S obrovskými mandlovými očima, které provokují a lákají. S tmavými očima slibujícími nadpozemské rozkoše.

Damian se opřel o fialovou podušku a na chvíli zavřel oči. Dopadla na něho celodenní únava a vzrušení vyprchávalo. Uvědomil si, že je křesťanský rytíř a stejně jako templář či johanita zemře pro svého krále a pro Boha.

Vůči lidem vyznávajícím islám však necítil nenávist. Ve Svaté zemi zjistil, že si její obyvatelé váží vzdělání, jsou dobře vychovaní a o své syny a dcery láskyplně pečují. Damian se stejně jako

jeho panovník zajímal o architekturu a bedlivě si všímal tamějších opevněných měst a pevností i nádherného dláždění a mistrovsky tepaných předmětů. Někdy se mu zdálo, že jsou ti „nevěřící“ civilizovanější než obyvatelé země, odkud sám pochází. V Anglii stále ještě zápasili Normané a Sasové, u dvora se mluvilo francouzsky – sám král uměl jen pár anglických slov – a baroni byli ochotni mezi sebou válčit kvůli každému proužku země.

V těchto neklidných časech totiž půda znamenala moc. Richard byl spravedlivý král, ale jeho srdce patřilo francouzským državám – Akvitánsku a Toursu. Byl sice vládcem Anglie, ale ta pro něj znamenala jen pouhou součást velké říše.

„Damiane...“

Tichý šepot ho vyrušil ze snění. Vzhlédl a spatřil vedle sebe klečet Affu. Tanečnici, kterou dostal Richard darem od sultána, když dobyl Akkon.

Affě to patrně nevadilo. Tančila s radostí, zaujetím a zrůžovělými tvářemi a zůstávala žensky něžná.

Usmála se. Byla velmi krásná. Měla dlouhé havraní vlasy, velké oči a halily ji purpurové a šeríkové závoje.

„Zdravím tě, Affo!“

Přejela mu prsty po paži motýlím a velmi svůdným dotekem. „Mám na tebe dnes v noci čekat?“

Proč ne? Naučil se od ní a od dívek, které přišly před ní, mnoho věcí, o nichž dříve neměl ani tušení. „Pojď ke mně hned teď,“ škádlil ji něžně, ale ona zavrtěla hlavou.

„Ještě si tě povolá Zlatý král. Už opustil slavnost a hovoří se svými muži. Něco se přihodilo. Někdo připlul. Má starosti. Hněvá se. Doslechla jsem se, že se modlí k vašemu křesťanskému bohu – jako vždycky, když se zlobí.“

„Inu, na mě se nemá proč hněvat,“ ujistil ji Damian, ale vstal, protože probudila jeho zvědavost.

Někdo připlul. Možná dotyčný přivezl zprávy z domova. Najednou si uvědomil, že se mu stýská.

Už se nemohl dočkat, až Jeruzalém dobudou.

„Mám přijít později?“ vzhlédla k němu Affa.